

[Qvist Jørgensen]

Med en vis ret kan det siges, at det, vi talte om den 21. marts, da vi havde alkoholdebatten, og det, vi skal tale om i dag, stort set er to sider af samme sag, hvor stort set kun nuancer i stoffernes styrke og forskellighed i brugernes erfaringsgrundlag samt forskelle i samfundets reaktioner gør sig gældende, hvortil naturligtvis kommer de mere barske ting, nemlig at nedturen ved stofbrug er meget kortere og ofte med et meget mere alvorligt udfald, end når der er tale om alkohol.

Vi taler om eufori, det græske ord for kunstig lykketilstand, og dér begynder problemerne ofte. Du får mere eufori, du bliver mere skæv af en pibe rimelig god galar end af 1 stk. Tuborg. Og hvis du tager en streg horse, dvs. heroin, så bliver det bedre/værre. Hvad angår alkohol, er der ofte tale om en høj grad af erfaring, især erfaring med samfundets reaktioner over for brugeren, også over for misbrugeren, og det var disse reaktioner eller mangel på samme, vi talte om den 21. marts.

Endnu mere skal vi huske, at når der tales brug og misbrug af de forskellige cannabisprodukter, morfinpræparater, bevidsthedsudvidende stoffer osv., er der tale om stoffer og brugere, der repræsenterer et nyt mønster, som samfundet skulle forholde sig til. Det er ikke for meget at sige, at fra ca. 1966, altså for ca. 18 år siden, opstod der nye fænomener, fænomener, som samfundet skulle forholde sig til. Jeg nævner dette for at få understreget, at vi taler om noget nyt, vi taler om reaktioner på et område, hvor vi, samfundet, ikke havde og fortsat ikke helt har indarbejdede reaktionsformer at støtte os til.

Den 12 siders rapport, socialministeren lægger frem som oplæg, kan ikke indeholde alle nuancer inden for dette store, komplekse og ofte følelsesladede emne. Da der mig bekendt ikke er begrænsninger i redegørelsens omfang, kan jeg tillade mig at give udtryk for min beklagelse over, at ikke flere og mere nuancerede synsvinkler er medinddraget i redegørelsen. Omvendt må jeg konstatere, at ordførertaletiden er begrænset, så jeg må indskrænke mig til nogle få uddybninger og nogle nuancer.

Jeg vil påstå, at redegørelsens talgymnastik, især på de første sider, mere er med til at forplumre en eventuel klarhed end noget som helst andet. Alle erfaringer viser, at gæt, sjusseri, på stofbrugernes antal er det, det er,

nemlig gætteværk, der kan være baseret på mange forskellige ting.

Især har forsøgene på en definition af en hård stofmisbruger været kilde til uklarheder. Lad mig nævne som eksempel: taler vi om af-og-til-brug eller jævnlig brug af forskellige præparater, taler vi om af-og-til- eller jævntlig brug af hash, medicin, hårde stoffer til injektion eller af alkohol, eller taler vi om medicin/hårde stoffer, taler vi om medicin/hårde stoffer/alkohol, taler vi om hårde stoffer/alkohol, taler vi om medicin/alkohol?

Selv om jeg har udelukket hash, også af andre grunde, kom jeg alligevel op på 10 forskellige hovedkombinationer og et langt større antal underkombinationer og kunne uden større besvær komme langt højere op. Det korte af det lange er imidlertid, at vi taler om unge, der bruger legalt udskrevet eller illegalt fremskaffet stærk medicin kombineret med af-og-til-brug af injektion blandet med store mængder alkohol. Hvis vi taler om det, taler vi om en gruppe unge på mindst – og jeg underdriver groft – 15.000. Der er tale om unge, der er i en uhyre truet situation, og som der skal gøres noget for.

Jeg tror på, at den oplysning, der har fundet sted, og som stadig foregår, medfører, at stadig flere unge bliver klar over, at de skal passe på de blandinger, jeg netop har beskrevet, og jeg mener – dér er jeg i modstrid med socialministeren – at det er lykkedes at få begrænset tilgangen af nye stofmisbrugere. Jeg tror – og mine erfaringer viser det også – at tilgangen nærmere er på de nævnte 300 end på de nævnte 1.000 om året.

Forståeligt nok nævner socialministeren dødsstatistikken. Lad mig indskrænke mig til at sige, at der også her er tale om en definitionsvanskelighed. Den, der indlysende dør af en overdosis, kommer med i den statistik. Den, der i en nogenlunde stoffri periode indser sin egen desperate stilling og hopper ud fra Rundetårn, registreres et andet sted, men det var også narkoen, der tog hans liv. Jeg påstår altså, at dødeligheden blandt unge på grund af stofbrug er større, meget større end det officielle tal, og det officielle tal er egentlig stort nok til at illustrere den helt alvorlige situation.

Narkomødrene bliver nævnt. Jeg mener egentlig, at dette emne i sig selv er en stor debat værd. Vi får at vide, at det er et voksende problem, men hvad skal der gøres for